

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

26 травня 2011 року № 19 (391)

УКРАЇНСЬКІ ГЕРОЇ: ВІД ШЕВЧЕНКА – ДО НАШИХ ДНІВ

22–23 травня українці відзначали знаменні свята своєї національної історії: 150-річчя перепоховання Тараса Шевченка в Україні та День Героїв.

Конгрес Українських Націоналістів організував і провів низку велелюдних заходів під гаслом "Українські герої: від Шевченка – до наших днів".

Про перебіг урочистостей читайте на 2–3 стор.

ОФІЦІЙНО

21 травня у Києві відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, на якому з доповіддю виступив Голова Конгресу Степан Брацюнь.

Після ґрунтовного обговорення актуальних проблем Головний Провід ухвалив ряд документів, а також Заяву, яку ми публікуємо нижче.

Матеріал про засідання Головного Проводу КУН читайте на ст.3–4.

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Українську державність і українську націю вкотре випробовують на міцність, а українське суспільство та владу – на політичну зрілість. Про це яскраво свідчать події 9 травня 2011 року у Львові, коли організовані чужоземними спецслужбами провокатори намагались дискредитувати українців західного регіону та Україну загалом в очах світового співтовариства. Сьогодні МВС, СБУ та Генпрокуратура повинні всебічно розслідувати антидержавну діяльність проросійських організацій в Україні, які працюють на ослаблення Української держави, а Міністерство юстиції має зняти з реєстрації ці організації.

Закінчення на 3-й стор.

ПОГЛЯД

ЛІВИЙ МАРШ ЯК ДЕМАРШ

Марія БАЗЕЛЮК

20 травня Віктор Янукович підписав ухвалений Верховною Радою так званий закон про червоні прапори, які від тепер вивішуватимуться на державних установах поряд із національними в день Перемоги. Та й чи тільки тоді... Невиважений, м'яко кажучи, крок Президента, який уже назвали "лівим маршем" Януковича, спричинив негативний резонанс у суспільстві. Які наслідки "червонопрапорної" законотворчості можна очікувати в майбутньому?

Більшість аналітиків одностайні в тому, що легітимізація прапорів неіснуючої держави, під якими були скоєні злочини проти людства, співмірні хіба що з нацистськими, поглиблять розкол у суспільстві, спричинять конфлікти, протистояння. Їх "усуватимуть" з допомогою відомства А.Могильова шляхом "примушування до миру" – міліцейськими кийками, виламуванням рук, тортурами в ізоляторах тимчасового утримування, судовими процесами та вироками про довготривале ув'язнення.

Втім, державна машина тренується в цьому вже сьогодні, по суті перетворивши органи правопорядку в репресивний апарат. Авторитет міліції, яка й до цього не користувалася довір'ям народу, нині опустився нижче плінтуса. Спостерігаючи за тим, з якою насолодою де-в'ятого травня міліціонери били людей у Львові, викручували руки й збивали з ніг учасників акції "День гніву" та підприємців, що намагалися захистити свої права (і власність!) на одному з київських ринків, мимоволі приходиш до висновку – нині в міліцейські структури набирають працівників, яким притаманна зоологічна потреба чинити насильство над собі подібними – бити, катувати, завдавати болю, шантажувати. Звичайно, і в міліції зустрічаються нормальні люди, проте виглядає на те, що сам міністр зацікавлений в дещо іншому за якістю підборі кадрів.

Проблема в тому, що не обтяжений ні інтелектом, ні схильністю до аналітичного мислення, А.Могильов одержав міністерський портфель за "квотою" Кремля і тепер з усіх сил тупо копіює методи роботи своїх московських зверхників, компрометуючи перед світом і Українську державу, і її Президента. І хоча інтереси України щонайменше хвилюють міністра, все ж йому годилося б принаймні зважати на репутацію свого Головнокомандувача, яка регулярно зазнає "непоправних втрат" через дикі випади головного міліціонера. Якому, між іншим, хтось таки із президентської раті мав би витлумачити, що не можна лупцювати громадян своєї країни тільки за те, що в них ще жевріють іскринки надії на справедливість і вони звертаються до державних правителів за захистом від свавілля.

Такі роз'яснення зрозумів би і першокласник. Але не міністр внутрішніх справ, який звик виконувати лише накази, і лише тих, кого він насправді вважає своїм начальством. І як би ми не обурювалися поведінкою А.Могильова та її "теоретичними" мотивами, маємо пам'ятати (й застерігати суспільство!) про цілком імовірний "практичний" контекст його "вірнопідданства" Москві. Річ у тім, що через відсутність творчої ініціативи апогеєм "фахової майстерності" А.Могильов, здається, вважає досягнення московських стандартів. А вони, як відомо, неприйнятні для української ментальності та й взагалі шкідливі й небезпечні для життя, оскільки терор, у тому числі, і проти власного народу завжди був і залишається державною політикою Кремля, де людські життя не цінуються навіть у копійку.

Прикладів більше ніж достатньо. Коли в московських правителів назріла нагальна потреба "морально підготувати" російський народ до другої військової агресії проти Чеченської Республіки Ічкерія, викликати в росіян ненависть до чеченців, російські спецслужби під маркою "чеченських бойовиків" провели на території своєї держави низку терористичних актів. Вони підірвали житлові будинки в Буйнакську, Волгодонську, в Москві на Каширському шосе та вулиці Гур'янова, приписавши вибухи чеченцям. І лише коли в Рязані місцеві жителі схопили справжніх терористів за руку, ФСБ запустило черговий блеф про проведення навчань з бойової підготовки. Якби не пильність рязанців, ефесбешні "маневри" знову забрали б не одне життя...

Гадаю, нам варто задуматися над тим, як діятимуть А.Могильов і його соратники із московської "квоти", якщо їм, приміром, порадять вдатися до російського "досвіду" дискредитації певних регіонів країни чи якоїсь частини її населення... Під червоними прапорами коїли злочини проти українського народу й окупаційна влада, й колоніальна адміністрація. Міну сповільненої дії вже закладено горезвісним, апріорі антиукраїнським законом. Звісно, в Україні є люди, готові захищати її честь і гідність. Як трактуватиме теперішня влада їхній чин, здогадатися легко... Ми ж потрактуємо "лівий марш" Януковича як демарш свободи і національної гідності.

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

УКРАЇНСЬКІ ГЕРОЇ:
ВІД ШЕВЧЕНКА ДО НАШИХ ДНІВ

КАНІВ.
22 травня на Чернечій Горі в Каневі відбулися урочистості з нагоди 150-ї річниці перепоховання праху Великого Кобзаря в Україні.

У заходах взяли участь члени Конгресу Українських Націоналістів на чолі з Головою КУН Степаном Брацюнем. Після покладання квітів до могили Тараса Шевченка учасники заходу вшанували память ще одного видатного українця, Олекси Гірника, який на знак протесту проти окупаційної політики Москви на українських землях здійснив акт самоспалення на Тарасовій горі, розкидавши перед тим сотні листівок. Члени Конгресу поклали квіти до пам'ятного знака на місці, де було знайдено тіло Героя.

Коло пам'ятного знака Олексі Гірнику

Під час віча на Чернечій горі слово виголосив Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

– До могили Тараса Шевченка, – сказав він, – люди ідуть як на прощу – для духовного очищення і для сповіді, щоб набратися сили й любові, збагнути велику місію Кобзаря в історії українського народу й зрозуміти власне покликання. Видатний поет, художник, академік, Шевченко зрозумілий і близький кожному українцеві не лише своєю творчістю й талантом. Він і долею споріднений з рідним народом. Недоля розкидала українців по всьому світу, та переважна більшість із них завжди жила Україною, линула до неї серцем. Десять років свого життя Тарас Шевченко провів у "степах безкраїх за Уралом", де, як писав про своє життя "караюсь, мучуся, але не каюсь", а ще "серцем лину в темний садочок на Україну". Після заслання він коротко перебував на рідній землі, помер на чужині й лише в домовині назавжди повернувся в Україну. Тарас ненавидів усе плюгаве, нице, продажнє. Сила його любові й ненависті, його полум'яного слова зродила плеяду героїв, які присвятили своє життя українській справі і, як і Великий Кобзар, могли сказати: "Ми чесно йшли, У нас нема зерна неправди за собою". Одним із духовних Шевченкових синів був Олекса Гірник. Протестуючи проти зросійщення, колоніального ярма України, він самоспалився біля підніжжя Тарасової могили. Голос крові, гени – нездоланна річ. І сьогодні вже син Олекси Євген Гірник самовіддано працює для утвердження Української держави, а створений ним фонд імені його батька відзначає нагородами достойних. Тож щира подяка всім, хто працює для України, живе заради її слави і волі...

Цьогорічну премію, яку Всеукраїнська фундація ім. Олекси Гірника, Ліга українських меценатів і Київський фонд ім. Олекси Гірника "Українським дітям – українське слово" присуджують за "вагомий внесок в українське національне відродження та значні успіхи в національно-патріотичному вихованні дітей і молоді, прищеплення їм патріотичного ставлення до української мови", зпоміж інших лауреатів вручено і заступнику Голови КУН, голові Донецької обласної організації Конгресу Марії Олійник.

– 21 січня 1979 року, – сказала в своїй промові Марія Олійник, – Олекса Гірник востаннє ступив на Чернечу гору. На цьому святому для всіх українців місці на знак незгоди з російською окупацією України здійснив акцію протесту ціною власного життя. Тривалий час колоніальна влада в Україні замовчувала про спротив патріотів і на Сході, і на Заході України. В концтаборах ГУЛАГу було замордовано донеччан Василя Стуса, Олексу Тихого, киянина Валерія Марченка та багатьох інших. Зі здобуттям Україною Незалежності ми можемо, хоч і з запізненням, віддати належну шану таким особистостям як Герой України Олекса Гірник.

– З приходом до влади в незалежній Україні українофобів, – зазначила Марія Олійник, – фактично зупинено процес національного відродження, більше того, почався зворотній процес колонізації. Так, у березні-квітні донецька влада закрила 11 шкіл, п'ять з яких україномовні. В Донецьку за 21 рік відновлено тільки 18 шкіл з українською мовою навчання, а з 1 вересня їх стане 17, бо 15 квітня 2011року Донецька міська рада ліквідувала школу I-III ступенів №111 з українською мовою навчання, що в Петровському районі м. Донецька. Але батьки учнів не здаються і, не зважаючи про подвиг Олекси Гірника, вони заявили про самоспалення у випадку, якщо закриють їхню україномовну школу, де навчаються 240 учнів. Нині батьки захищають право на навчання своїх дітей українською мовою в прокуратурі та суді.

"Українська молодь повинна усвідомити ті святі ідеали, які сповідував Олекса Гірник і за які віддав найцінніше – своє життя. Слава Україні!", – завершила свій виступ дипломант премії імені Олекси Гірника Марія Олійник.

На світлині (зліва направо): Олександр ГНУЧКИЙ колишній в.о. райвідділу міліції, який першим прибув на місце самоспалення Гірника; Марія ОЛІЙНИК; Оксана ЛЕВКОВА директор Всеукраїнської громадської організації "Не будь байдужим"; Михайло ІЩЕНКО, лікар, який першим оглядав тіло Гірника, і написав книгу про його подвиг; Павло ГРИЦЕНКО, директор Інституту української мови НАН України.

КИЇВ.
У неділю, напередодні Свята Героїв, яке українці відзначають 23 травня, біля пам'ятника Великому Кобзареві в Києві відбувся мітинг за участю Конгресу Українських Націоналістів, Української Народної партії та УНА-УНСО. Віче "Українські герої: від Шевченка до наших днів" приурочувалося 150-річчю перепоховання Тараса Шевченка в Україні та Святу Героїв і розпочалося величавим дійством. Його учасники розгорнули полотнище національного прапора України під звучання безсмертного "Заповіту", який разом із хором "Гомін" під керівництвом Леопольда Ященка та хором (керівник – Роман Гевко) Братства ОУН-УПА станиці імені Клима Савура із Збаража виконували всі присутні.

Мітинг відкрив учасник ходи "Останнім шляхом Кобзаря", яка розпочалася в Петербурзі і щойно завершилася в Каневі, народний депутат України четвертого скликання Володимир Ступак. "Тарас Шевченко – не просто поет. Він – пророк, поет, рівний народові. Щороку ми приходимо сюди, до його пам'ятника, до його могили в Каневі. Віримо, що наші діти, внуки та правнуки також ітимуть до Кобзаря, щоб відчути його безмежну любов до України". Шевченківську тему продовжив у своєму виступі поет, голова Київської міської організації УНП, народний депутат України першого скликання Володимир Шовкошитний.

З яскравою промовою виступив на мітингу голова Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько. "У ці травневі дні, – сказав він, – коли українці відзначають чергову річницю перепоховання Великого Кобзаря в Україні, ми вшановуємо українських Героїв – від Шевченка до наших днів." В.Манько називає імена тих, хто вірно служив Україні, ніколи не ставав на шлях угодовства і загинув від рук ворога, – Микола Міхновський, Симон Петлюра, Євген Коновалець, Степан Бандера, Роман Шухевич… Портрети чотирьох останніх стояли біля підніжжя пам'ятника Тарасові.

Володимир Манько наголосив, що угодовство, поступки окупантам призводять до зради національних інтересів. Як приклад, він нагадав історію з так званим законом про червоний прапор, який днями таки підписав Віктор Янукович. Тепер антиукраїнські сили використовуватимуть кожну нагоду, щоб прапор неіснуючої держави, під яким знищено мільйони українців, паплюжив пам'ять про них, принижував честь і гідність Української держави. Сьогодні, зазначив промовець, Україні потрібні провідники, лицарі честі, такі, як С.Петлюра, Є.Коновалець, Р.Шухевич, С.Бандера.

На мітингу виступили голова Київської міської організації УНА-УНСО Ігор Мазур, політв'язень радянських концтаборів, депутат Верховної Ради України першого скликання Олесь Шевченко, літературознавець Володимир Осипчук, лідер Білоруської партії Свободи Сергій Висоцький.

Від станиці ОУН-УПА імені Клима Савура виступив її голова Ярослав Перчишин з промовою, яка зворушила кожного із присутніх. Він зокрема нагадав, як боровся і загинув за Україну вже в брежнівські часи український політв'язень, правозахисник і лицар честі Іван Сокульський. Блискучу промову виголосив на мітингу гість із Криму, голова Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів Василь Овчарук.

На мітингу звучали патріотичні пісні у виконанні хору "Гомін" (світлина вгорі) і хору станиці імені Клима Савура (світлина зліва). Віче завершилося виконанням Гімну України.

Ольга ДМИТРЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПАМ'ЯТІ ДМИТРА МИРОНА-ОРЛИКА

23 травня, в День Героїв, Конгрес Українських Націоналістів разом з Київським крайовим братством ОУН-УПА вшанували пам'ять визначного діяча ОУН Дмитра Мирона-Орлика, якого було вбито 1942 року німецькими окупантами в Києві.

Після покладання квітів у своєму виступі Голова Київського крайового братства ОУН-УПА Орест Васкул розповів присутнім про історію постання Дня Героїв. "Це свято було започатковане на Другому Великому Зборі ОУН 1941 року. Збір постановив вшанувати Миколу Міхновського, Симона Петлюру та Євгена Коновальця – наших лицарів, яких було знищено Москвою у різні роки у травні", – сказав Орест Васкул.

"Після проголошення Незалежності України святкування Дня Героїв було відновлено. І сьогодні ми вшановуємо усіх, від княжої доби до сьогодення. Київське крайове братство ОУН-УПА щороку цього дня збирається саме тут, біля барельєфа Дмитру Мирону-Орлику", – додав Орест Васкул.

"Значення цього свята є дуже важливим для сучасної України. Лише беручи приклад з Героїв, ми зможемо дати гідну відсіч владцям-українофобам, які заповзялись знищити нашу незалежність. З Героями в серці – до перемоги!", – наголосив Голова Київського крайового братства ОУН-УПА.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь зазначив, що свято Героїв – це день пам'яті усіх українців, які жили і творили в ім'я України, вірили в її відродження, боролись зі зброєю в руках, віддали за неї власне життя.

"Це свято величі українського духу, свято незборимості української нації, свято, яке повинно об'єднувати українців. Ми сьогодні зібрались на місці, де загинув від рук німецького гестапо Дмитро Мирон-Орлик, теоретик і практик українського націоналізму. Схиляємо голови перед пам'яттю славного Героя України", – сказав Голова Конгресу Українських Націоналістів.

На світлині: Учасники вшанування пам'яті Дмитра Мирона-Орлика

У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ ВШАНУВАЛИ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

22 травня в Дніпропетровську відбулися урочистості до 150-річчя перепоховання Тараса Григоровича Шевченка в Україні.

У центрі Дніпропетровська до пам'ятника Великому Кобзареві поклали квіти представники політичних партій та громадських організацій, а також мешканці міста.

Колектив бандуристок та хор в українських національних строях виконали пісні на слова Т.Г.Шевченка.

Після офіційної частини заходу відбувся мітинг патріотичних сил Січеславщини. Розпочався він молебнем священиків УПЦ Київського патріархату. Виступили представники партій та громадських організацій, письменники, поети.

Від Конгресу Українських Націоналістів слово взяв голова Дніпропетровської обласної організації, депутат Бабушкінської районної ради у м.Дніпропетровську Микола Хоменко, який наголосив, що саме Тарас Шевченко своєю творчістю надихав покоління українців, які боролись за незалежність.

"Плине час. А Шевченко живий. Ми можемо припадати до цілющих його джерел, до вічного живого слова. Тарасові Григоровичу зведено понад 400 пам'ятників на всіх континентах. Його твори перекладено на 140 мов світу", – сказав на мітингу Микола Хоменко.

"47-річним пішов він із життя. А того життя було: 24 роки – у рабстві, 10 – під муштрою і шпіцрутенами, решта – під невпинним наглядом. І за такий короткий час Шевченко зміг зробити для нашої культури стільки, скільки не зробив жоден поет до нього і жоден після", – зазначив голова Дніпропетровського КУН.

Звучали вірші та пісні на слова Т.Шевченка у виконанні учасників мітингу. Закінчилася акція Гімном України.

Вічна пам'ять і слава українському національному генію, Тарасові Григоровичу Шевченку!

На світлині: під час урочистостей у Дніпропетровську.

"ПОХОВАЙТЕ ТА ВСТАВАЙТЕ, КАЙДАНИ ПОРВІТЕ!"

– під таким гаслом в Ужгороді відбулися урочистості з відзначення 150-ї річниці перепоховання Тараса Шевченка в Україні. Організаторами виступили Всеукраїнське товариство "Просвіта" імені Тараса Шевченка та місцеві організації політичних партій – Української Народної Партії та Народного Руху України. В заходах взяла участь Закарпатська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів.

Вшанування Кобзаря розпочалось ходою від Ужгородського греко-католицького кафедрального собору до пам'ятника Тарасові Шевченку, де була відправлена панахида, проведена священиками Української Православної Церкви Київського Патріархату та Української Греко-Католицької Церкви за участю єпископа Ужгородського та Закарпатського Кирила і Великоберезнянського декана Мукачівської греко-католицької єпархії о. Василя Данилаша. Продовжилось вшанування народним віче з покладанням квітів до підніжжя величної споруди Тараса Шевченка.

"Коли ми згадуємо Кобзаря, виголошуємо на його честь промови, то зобов'язані пам'ятати, що найбільшою шаною для нього є віддане служіння "Україні милій". Він дійсно був націоналістом, який любив у першу чергу свою землю, свій народ. Вся його творчість була для цього народу. Ми всі та кожен зокрема повинні мати Шевченкове слово у своєму серці, у своїй душі, щоб не стати відступником чи запроданцем, про яких поет казав: "Славних прадідів великих правнуки погані...", – наголошували промовці.

Вони закликали "нести гідно у своїх серцях вічне слово Кобзаря, рівнятися своїми ділами та думками на нього, втілювати його заповіти у життя. І тоді в Україні насправді здійсниться Шевченкове пророцтво: "І на оновленій землі врага не буде – супостата, а буде син і буде мати, і будуть люде на землі".

У місті Рахові з нагоди 150-ї річниці перепоховання Тараса Шевченка та Свята Героїв, силами Рахівської районної організації Конгресу Українських Націоналістів впорядковано занедбаний пам'ятник Тарасові Шевченку в парку на вул. Б. Хмельницького. Зокрема, замінено плитку, що відвалилася, та прибрано біля постаменту. Матеріали надав архітектор Михайло Кравчук, а майстер-плиточник Олександр Угоробський безплатно виконав основну роботу.

"Прикро, що ніхто з місцевих можновладців – і нинішніх, і попередніх, чомусь не може прикласти рук до монумента. Кілька років тому ми ремонтували пам'ятник Кобзареві, однак погодні умови і час беруть своє", – каже голова Закарпатської ОО КУН Олександр Сачко.

Він зазначив, що на сьогоднішній день пам'ятник потребує капітального ремонту.

"Такий ремонт коштує дуже дорого, його не зробиш на ентузіазмі, як було до цього часу. Вкрай необхідна добра воля з боку бізнесменів-українців (якщо такі є) або органів влади", – сказав Олександр Сачко.

На світлині: Рахів. Біля пам'ятника Кобзареві

Прес-служба КУН

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Події у Львові вкотре засвідчили неготовність, небажання та некомпетентність нинішньої влади вирішувати болючі питання історичної пам'яті українців, зокрема часів Другої світової війни, а також її безпорадність перед втручанням іноземних держав у внутрішні справи нашої країни.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що Президент України Віктор Янукович та його команда безпосередньо беруть участь у розколі українського суспільства, що загрожує самому існуванню Української незалежної держави.

На 20-му році Незалежності стверджуємо, що українська нація має власний, суттєво відмінний від керівництва Російської Федерації, погляд на українську та світову історії. З цього погляду всі українці, які боролись у різних арміях, військових формаціях, організаціях тощо за звільнення своєї землі від будь-яких зайд-окупантів, є героями, що заслуговують на визнання і шану Української держави.

Ми заявляємо, що остаточне вирішення історичних проблем і їх трактування належить історикам, а не політикам, а примирення всередині українського суспільства є питанням, яке повинна вирішити українська влада, позаяк це питання державної безпеки України. Українська держава має раз і назавжди заявити та приєднатися таким чином до європейської та світової спільнот, що вона засуджує будь-який тоталітаризм як людиноненависницький устрій, який використовує геноциди та репресії задля досягнення своєї злочинної мети. Наступним логічним кроком мала б стати заборона на території нашої держави використання тоталітарної символіки, зокрема і комуністичної, на виконання резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи "Про заходи, спрямовані на ліквідацію спадку колишніх комуністичних тоталітарних режимів". Натомість ми стали свідками того, як депутати Верховної Ради із провладної більшості, підтримавши закон про вивішування червоних прапорів 9 травня, підіграли ворожим українській державності силам і спровокували ескалацію напруги в суспільстві.

Ми сподівались, що Президентові України вистачить мудрості не підписувати антидержавного закону про вивішування тоталітарної символіки поруч із символікою незалежної Української держави. Проте Віктор Янукович вкотре показав свою недалекоглядність, підписавши цей закон. Таким чином він пожертвував іміджем України у світі, свідомо пішов на загострення суспільного конфлікту задля підвищення свого рейтингу, який стрімко котиться вниз через бездарну соціально-економічну політику.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що докладе максимальних зусиль для скасування цього ганебного закону, який ображає пам'ять мільйонів загиблих від комуністичного терору українців, кримських татар та інших національностей, що проживають на території нашої держави.

Ми закликаємо всі національно-патріотичні громадські та політичні організації України об'єднатись та добитись скасування цього ганебного закону. Не дамо втягнути українське суспільство у навмисно сплановане протистояння!

Головний Провід
Конгресу Українських Націоналістів

ПОЗИЦІЯ

ВІДБУЛОСЬ ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ КОНГРЕСУ

21 травня у м. Києві відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів. На порядку денному керівного органу партії стояла низка нагальних питань, серед яких, зокрема, визначення позиції Конгресу щодо виборів до Верховної Ради України у 2012 році, подальша розбудова місцевих осередків, активізація роботи молодіжної референтури.

З доповіддю про поточну політичну ситуацію в Україні перед членами Проводу виступив Голова КУН Степан Брацюнь. Особливу увагу він приділив аналізу резонансних подій 9 травня у Львові, які збурили українське суспільство та привернули увагу провідних світових ЗМІ.

На думку Голови Конгресу, дестабілізація ситуації в країні вигідна і нинішній владі, і найближчим сусідам України, насамперед, Російській Федерації. "Росія зацікавлена в тому, щоб дискредитувати Україну в очах світового співтовариства, створити їй імідж непередбачуваної держави із засиллям радикальних угруповань. У той же час українська влада на чолі із Президентом Віктором Януковичем вирішила відволікти увагу українців від своїх провалів у соціально-економічній політиці, застосовуючи технології розколу країни зразка 2004 року", – сказав Степан Брацюнь.

Голова Конгресу переконаний, що Партія регіонів напередодні виборів і надалі використовуватиме болючі для українського суспільства питання історичної пам'яті, мови тощо для отримання політичних дивідендів.

Степан Брацюнь наголосив, що Конгрес Українських Націоналістів у цей складний для Української держави час повинен активізувати свою діяльність, щоб привести до влади справжніх українських патріотів. "Я вважаю, що Конгрес має взяти повноцінну участь у майбутніх парламентських виборах і відновити представництво у Верховній Раді", – зазначив Голова партії.

Ця позиція отримала підтримку членів Головного Проводу, кожен із яких мав можливість висловити свою думку стосовно формату участі Конгресу у виборах.

Жваве обговорення викликала пропозиція відновити пропагандивну та юридичну референтури у структурі Конгресу. Також Провід ухвалив рішення, що стосуються діяльності економічної та наукової рад партії.

Голови обласних організацій КУН повідомили Провід про політичну ситуацію в регіонах, стан партійних осередків і перспективи їхнього розвитку.

Голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько в своїй промові окреслив ряд напрямків роботи Конгресу, які, на його думку, є наразі пріоритетними. "Нині треба звернути особливу увагу на посилення інформаційної політики партії та активізацію роботи із молодіжним активом", – сказав Володимир Манько.

Члени Головного Проводу на засіданні прийняли за основу звернення до Українських Церков у зв'язку із суспільною напругою, яку викликали події 9 травня 2011 року у Львові та інших містах Західної України. У зверненні йдеться, зокрема, про те, що у сьогоднішній ситуації саме авторитетне слово Церкви може стати вирішальним чинником збереження громадського спокою в державі.

Під час засідання Головного Проводу стало відомо, що Президент України Віктор Янукович підписав так званий закон про червоні прапори. З цього приводу керівний орган Конгресу ухвалив заяву, в якій закликав усі національно-патріотичні громадські та політичні організації України об'єднатись та добитися скасування цього ганебного закону.

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО!

МАРІЇ ГРИЦАЙ – 86

Сердечно вітаємо з 86-літтям українську патріотку Марію Грицай.

Пані Марія, в підпіллі – псевдо "Марта", "Біла", "Якор", очолювала референтуру пропаганди в Ново-Яричівському та Львівському районах. Проводила ідеологічно-організаційні вишколи.

Вона – довголітня каторжанка Колимського берлагу, де брала участь у протестних заходах і голодівках. З відновленням Незалежності України десять років очолювала Спілку політв'язнів Сокальщини. Була делегатом Першого установчого та Другого Збору КУН у Києві. Часто виступала на різних заходах. Кілька років була членом проводу районної організації КУН.

Зичимо Вам, високоповажна пані Маріє, міцного здоров'я, щастя та добра на многії і благії літа.

Друзі, члени Тартаківського осередку КУН Сокальського р-ну, Львівської області

З ОДРУЖЕННЯМ!

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів щиро вітає своїх членів Ольгу Конфедератенко та Володимира Левадного з одруженням!

Ця радісна для нас усіх подія відбулось 21 травня.

Бажаємо молодятам довгих літ щасливого подружнього життя, злагоди та взаєморозуміння в родині. Нехай ваша домівка наповнюється щебетом дитячих голосів. Хай продовжується український козацький рід!

Провід КМО КУН

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ

ВШАНОВАНО ПАМ'ЯТЬ ДМИТРА ПАЛІЇВА

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської
Ліги Українських Жінок

15 травня у Львові врочисто було відкрито меморіальну таблицю, присвячену видатному діячеві Січового Стрілецтва, активісту Листопадового Чину, військовику Української Галицької Армії та Української Військової Організації, співорганізатору дивізії "Галичина", редактору і видавцю патріотичних часописів Дмитрові Паліїву.

Усе своє свідоме життя Дмитро Паліїв (1896–1944) присвятив боротьбі за волю України. І свій талант публіциста, літератора й редактора поклав на вівтар цієї ідеї.

Варто нагадати, що відкриттю таблиці передував вихід у світ ґрунтовної монографії "Дмитро Паліїв", яку видало у Львові Наукове товариство ім.Шевченка, а презентацію цього видання провела Львівська Ліга Українських Жінок.

Відповідальним редактором видання виступив Олег Купчинський, а основною, інформативною базою книги є праця д-ра Наталії Іщук-Пазуняк. Зі сторінок цієї великої монографії постає надзвичайно колоритна та багатогранна постать сотника Дмитра Паліїва.

Він народився 17 травня 1896 року. Свою кар'єру в рядах Січових Стрільців розпочав у 18 літ. Маючи 22 роки, був одним із ініціаторів створення Українського Центрального Військового комітету у Львові, який згодом під проводом сотника Дмитра Вітовського здійснив збройний виступ 1 листопада 1918 року. Історик Михайло Гуцуляк у своїй історичній праці про Перший Листопад писав: "Віддаючи справедливість і правду історії, мушу тут ствердити як наочний свідок до вечора 31 жовтня 1918 року, що фактичним конструктором-архитетом Листопадового Чину був ніхто інший, а таки Дмитро Паліїв".

У 24 роки Паліїв – ад'ютант генерала Мирона Тарнавського, командувача Української Галицької Армії, учасник важливих державних нарад восени 1919 року. Після поразки визвольних змагань Д.Паліїв не зрезиґнував з боротьби, а став співзасновником Української військової організації (УВО), яка мала на меті продовження боротьби за українську державність.

За його проукраїнську діяльність Паліїва всіляко переслідувала, арештовувала польська влада. 1932 року його засуджено на три роки "за державну зраду". А хіба міг бути український патріот вірним державі-окупанту?

У міжвоєнний період, між Першою і Другою світовими війнами, Паліїв був діяльним в УВО, в Українському національному демократичному об'єднанні (УНДО), був послом у польському парламенті, заснував нову партію "Фронт національної єдності". Одночасно з політичною діяльністю багато працював як журналіст, редагував різні часописи, зокрема, "Заграва", "Новий час", "Батьківщина", "Перемога", "Українські вісті".

З приходом німецької влади він швидко зорієнтувався, що з нацистами не можна вести української політики, але вважав за необхідне використати можливість створення військової формації для боротьби проти більшовицької Росії, тому пропагував українську дивізію "Галичина", де можна було здобути добрий вишкіл і модерну зброю. Сподівався, що дивізія "Галичина" стане в майбутньому ядром нової української армії. З дивізією "Галичина" у червні 1944 року він виїхав на фронт і там геройськи загинув 21 липня 1944 року на околиці Княже-Ясенівці, поблизу Золочева, намагаючись вирватися з так званого "Бродівського котла", тобто більшовицького оточення.

Прожив Дмитро Паліїв всього 47 років, а скільки самовідданої праці віддав Україні!

Це підтверджується і вміщеними у згаданій книзі публіцистичними статтями Дмитра Паліїва, його виступами на засіданнях польського сейму та численними спогадами соратників, сучасників і палких прихильників цього видатного діяча-патріота. Серед тих, хто згадує, характеризує, подивляє життєвий подвиг Дмитра Паліїва, бачимо статті таких відомих людей як Іван Кедрин, Лев Шанковський, Оксана Керч, Зиновій Книш, Ольга Кузьмович та багато інших.

Із їхніх спогадів, мов живий, приходить до нас сотник Дмитро Паліїв, здібний, працьовитий і хоробрий, який усі свої таланти поклав на вівтар служіння Україні.

А тепер сотник Дмитро Паліїв дивиться на нас із меморіальної таблиці, встановленої на будинку по вулиці Винниченка, де 1935–1939 рр. він жив і працював і де була Управа партії "Фронт національної єдності" та видавництво "Батьківщина".

Представники сучасного козацтва, ветерани дивізії "Галичина" і визвольних змагань, науковці й молодь зібралися недільного дня, щоб вшанувати пам'ять славетної особистості. Звучали зворушливі спогади й розповіді про буремні дні, в яких брав участь Дмитро Паліїв.

Дмитро Паліїв був одружений із Ольгою Ступницькою, донькою священика з Клюковичів. У них народилася дочка Христина, яка нині гідно плекає батькові традиції українського патріотизму.

І під час відкриття меморіальної таблиці вдячно згадували пані Христину Паліїв-Турченюк, яка, хоч і живе поза Україною, багато робить для України. Вона не лише ініціювала видання згаданої книги "Дмитро Паліїв" і встановлення цієї меморіальної таблиці, а й долучається до багатьох доброчинних проектів. Зокрема, пані Христина фінансово підтримувала проведення дитячого екскурсійного табору "Цікаві канікули", які проводила Львівська Ліга Українських Жінок, зустрічалася з дітьми табору, цікаво розповідала про героїчні змагання за волю попередніх поколінь, разом із львівськими дітьми поклонилася Тарасу Шевченкові в Каневі. Воістину гідно продовжує традиції свого достойного батька й гідно несе прапор любові до України.

Сподіваємося, що і всі присутні на цій урочистій акції сповнилися подібною наснагою. Можливо, перейнявшись прикладом служіння Дмитра Паліїва, і сучасникам вдасться піднятися на вищий щабель служіння Україні, чого так тепер потребує Незалежна Україна.

Леся РУПНЯК

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

"МОЖНА ВСЕ НА СВІТІ ВИБИРАТИ, СИНУ,

ВИБРАТИ НЕ МОЖНА ТІЛЬКИ БАТЬКІВЩИНУ"

Минулої неділі Старий Самбір на Львівщині відсвяткував свій ювілей – 940 років від дня заснування.

Місто було засновано 1199 року. Однак у 1241 році його зруйнували монголо-татари. І тоді частина мешканців переселилася до села Погонич і заснувала поселення Новий Самбір. З того часу Старий Самбір, власне, і почав називатися "Старим", натомість нове місто, що виросло за 20 кілометрів від старого, стало називатися просто Самбором. Щодо походження назви існує кілька версій. Кажуть, що колись цю територію населяли племена сабірів. "Самборз"– найстарішого типу оборонна структура, так називали проїздну вежу, що завершується приміщенням для сторожі. Враховуючи, що Старий Самбір відігравав велике значення в оборонній структурі Прикарпаття, така назва теж виглядає цілком логічною. Мені, зокрема, більше імпонує версія про походження назви міста від кам'янисто-піщаних осипищ – "самборів", оскільки їх на цій місцевості й досі дуже багато. Самі ж самбірчани більше люблять розповідати про те, що місто їх успадкувало свою назву від слів САМ БІР – сосновий ліс.

Цікаво, якщо подивитися на план міста, то воно виглядає, як одна довга вулиця – місто при дорозі з Русі до Угорщини. Найдавнішим заняттям населення було ремесло, особливо ткацтво. В XVI ст. тут уже існували різничий, пекарський, ковальський, ткацький, шевський, кравецький та кушнірські цехи з загальною кількістю 30–35 майстрів. 1553 року Старий Самбір дістав привілей на Магдебурзьке право. 13 жовтня 1648 р. місто здобули війська Богдана Хмельницького.

1650 року Ян Казимир підтвердив привілеї Старого Самбора, який на той час став значним торговим центром, де відбувалися два ярмарки та щотижневі торги. В 1659 році місто дістало право складу купецьких товарів у торгові дні, тобто прибулі сюди купці повинні були виставляти свій товар на продаж, і лише непродані товари можна було везти далі.

Однак архітектурних, історичних свідків тих часів практично не залишилося – місто часто горіло. Останні великі пожежі сталися в 1912 та 1925 роках, коли згоріла половина Старого Самбора. Але місто береже найголовніше – пам'ять, генетичну пам'ять багатьох поколінь, які тут народжувалися, жили, захищали його в боях, примножували славу та багатство, і найголовніше – любили свою землю і передали цю любов своїм нащадкам. І власне оцю атмосферу безмежної любові до рідного краю, готовності віддати все, навіть життя за його свободу й процвітання відчули всі, хто побував на святі. Здавалося, навіть сама природа вітала місто з днем народження: так щедро вицілowувало сонце кожне дерево, кожну травинку й усміхнених веселих людей.

Програма свята була цікавою й насиченою. Та ще за давнім українським звичаєм приймали гостей, бо що ж то за свято, якщо його не розділити з добрими друзями, родиною та ще сусідами, без яких, як знаємо, ні вода не освятиться, ні добре діло не зробиться.

Все, як і належить, почалося з урочистої сесії Старосамбірської міської ради. Громаду привітав міський голова Іван Грись. З найкращими побажаннями успіхів, міцного здоров'я, удачі, сил і наснаги в розбудові Української держави побажали самбірянам представники районної влади, делегації з Польщі і Словаччини – Юліан Чарнецький, голова ради м. Устрики Долішні, тамтешній бургомістр Ґенріх Сулуйя, Ян Зуба, бургомістр міста Колбушова, Ян Рубіс, приматор міста Гіралтовце, гості з Самбірщини, Городка, представники Асоціації міст України, депутат обласної ради – Юрій Підлісний, а також колишній голова Старосамбірської РДА Михайло Дмитрук, генеральний директор трускавецького санаторію "Женева" Андрій Юрків та виконавчий директор Благодійного фонду Андрія Лопушанського Орест Бонк…

Особливо тепло вітали жителі міста свого земляка, відомого мецената Андрія Лопушанського, який спеціально прибув із Києва, і знову – не з голими руками. В Старому Самборі вже височить пам'ятник Степану Бандері, споруджений його коштом. Цього разу пан Лопушанський подарував маленьким мешканцям міста новозбудований і облаштований дитячий майданчик.

– Я вітаю дорогих земляків із величною датою, – сказав він у своєму виступі. – Є справді щось знаменне в тому, що ми зібралися тут сьогодні на це величне свято, натхненні одною думкою, одною ідеєю – служити Україні, добрими справами і чесною працею примножувати її славу. В цьому житті кожен вибирає дорогу для себе, ту, яку вважає єдино правильною. Для мене дуже важливим є робити конкретні справи. Щось таке, з чого може бути користь для багатьох людей, що має майбутнє. Тому прошу громаду міста прийняти від мене цей скромний дарунок – відпочинковий майданчик для ваших дітей. Тут вони зможуть бавитися, а ви – відпочивати. Тут вони будуть спілкуватися, знаходити собі друзів, і, можливо, уже дорослими, нагадають собі це місце і захочуть зробити щось подібне для своєї малечі. А, можливо, хтось з батьків зробить щось подібне уже сьогодні, адже насправді для цього треба більше бажання, ніж грошей, а будь-які затрати сторицею окупляться щасливою посмішкою дитини, а, може, навіть її щасливою долею.

– Чим саме є для вас меценатство? Чому ви обрали для себе цей шлях? – запитали ми Андрія Лопушанського. – Адже, як гарно жартують у вашому рідному Добромилі, список добрих справ Лопушанського знають навіть діти. А в Старому Самборі тішаться пам'ятником Степану Бандері, на який ви не пошкодували коштів.

– Для мене небагато важать слова, надто вже багато різних обіцяльників розвелося в Україні. Я ціную тих, хто вміє робити діло, – відповів. – І намагаюся завжди робити те, що людям потрібне, а мені – під силу. Переконаний: тільки тоді, коли кожний з нас буде на своєму місці, коли він на цьому місці робитиме конкретну роботу, та ще й з максимальним умінням і максимальною віддачею, та ще й з думкою про ближнього і християнською любов'ю до нього, тільки тоді ми нарешті по-справжньому почнемо розбудову своєї держави. Хтось з філософів сказав, що революції відбуваються спочатку в голові, і в цьому є велика рація. Не гаслами, не гучними закликами до праці, а власною щоденною копіткою працею, власним прикладом і, коли хочете, власною кишенею ми зможемо щось змінити у цьому житті. І ще маю таке правило: перед тим, як щось зробити, запитую себе – для чого. Наприклад, спорудження пам'ятника Степану Бандері не було спонтанним рішенням. Я знав, що в старшого покоління ця історична постать викликає глибоку повагу. І прийшов до того, що біографія цієї людини, її чесність, принциповість, глибокий патріотизм заслуговують, щоб і молоде покоління вчилося цих якостей, щоб виховувалося на прикладах мужності і героїзму власного народу, власної історії, щоб шукало собі кумирів на своїй землі, генетично близьких по духу. А ще – пам'ять, історична пам'ять народу, без якої він не має права народом називатися. Що ж до жарту про дітей… Кращої подяки мені просто не можливо скласти. Діти – це справді моє слабке місце. Знаєте, вчені вважають, що сучасний рівень цивілізації держави визначається ставленням цієї держави до найменш захищених соціальних верств народу, тобто до старих, малих і калік. Задумаймося, де за цією шкалою перебуває Україна. Тому я вважаю для себе справою честі зробити посильний внесок у зміцнення фізичного і морального здоров'я наших дітей, їхньої освіти.

Однак на цьому приємні сюрпризи від Андрія Лопушанського не закінчилися.

– На сцені – народний артист України, кавалер ордена князя Ярослава Мудрого V ступеня та ордена святого князя Володимира – Володимир Гришко, – прозвучало з мікрофона.

Публіка завмерла: спеціально для самбірян з нагоди ювілею їхнього міста співає всесвітньо відомий артист опери, якому аплодували Європа та Америка. І співає завдяки старанням Андрія Лопушанського. Чесно кажучи, не відомо, кого більше стосувалася та шалена хвиля оплесків, що знялася після цього оголошення, але – вони обидва її заслужили.

За доброю традицією на День міста поповнилася когорта його почесних громадян. Цього разу цього звання удостоївся головний лікар Старосамбірської центральної районної лікарні, депутат обласної ради Юрій Войтів – перший мер райцентру за часів незалежної України.

Гості та господарі свята поклали квіти до пам'ятників Тарасові Шевченкові та Степанові Бандері на центральній площі міста, яка, до речі, до свята приємно змінилася. Тут же, в центрі, на традиційний парад української пісні та вишиванки, приурочений Дню Героїв, зібралися школярі з усього району. Щирі слова й теплі привітання та побажання достатку, процвітання та вічної молодості древньому місту зливалися в ріки, а подарунки складалися в гори. Господарів і гостей бавили народний артист України Степан Степан та дует "Ярославна", без яких не обходиться жодне свято, а також місцеві аматори сцени.

На світлині: Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ з юними бойківчанками, які щойно подарували йому квіти.

м. Старий Самбір на давній поштовій картці

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ЖАХІТТЯ БЕРЕЗНЕВОЇ НОЧІ

Адам ГАЩИШИН,
голова осередку "Меморіал"
села Стрільбичі
Старосамбірського району
Львівської області

Недавно мені довелося їхати до Львова у переповненій електричці. Там можна наслухатися всяких розмов, бо люди, як ті бджоли, що розбуджені весняним теплом, гудуть. Розмови ведуться різні, а найчастіше – про сьогоднішні складні умови життя. Аж ось одна жінка, до речі, досить пристойно одягнена, звернула на себе увагу оточуючих тим, що почала нарікати на сьогоднішню українську владу, приписуючи їй всі гріхи за теперішні негаразди. Нарешті своєю розмовою вона явно дала зрозуміти, що якби не розвалився Радянський Союз, то все було б інакше: в її словах виразно чулася ностальгія за колишнім Союзом.

Їй почала дуже емоційно заперечувати простенька жінка старшого віку, яка говорила: "Що, вам жаль за москалями? А ви згадайте, скільки вони нашого народу вигубили". Та, перша, жінка відповідала досить зневажливо, мовляв, що, ти, стара, розумієш, у всьому винні жиди, бо то тільки через них була кривава революція в Росії, голодомори і таке інше. А росіяни – люди порядні, і без них ми нічого не варті.

У цю розмову втрутився чоловік, який спокійним тоном почав доводити, що не варто плакати за Союзом, бо Москва принесла нашому народові багато горя. Він нагадав про зруйновані росіянами Запорізьку Січ і Батурин, про Соловки і Воркуту, Карлаг і Магадан, де було загублено тисячі нашого українського народу. Особливо він наголосив, що в ті часи було знищено всю українську інтелігенцію – цвіт нашої нації. Жінка, яка почала цю розмову, змушена була замовкнути, бо деякі люди почали надто сердито поглядати на неї, але вона ще кинула репліку, що в Союзі жилося б нам значно краще.

А може, ця жінка має рацію? Росіяни у нас ніколи і нікого не кривдили? Зроблю спробу навести лише єдиний приклад з події в селі Березів.

На Старосамбірщині, що на половині дороги між селищем Стара Сіль та містечком Хирів, розкинулося невелике село Березів. Дорогою зі Старої Солі до Березова, коли вийдете на гору, несподівано перед вашим зором появляється в глибокому видолинку село, що потопає в зелені садів.

З південного заходу, ближче до Карпатського верха, вкритого смереково-ялиновим лісом, проживала багатодітна сім'я Михайла Чупіля. Крім подружжя Михайла і Анастасії в сім'ї було ще восьмеро дітей. Найстаршій Ірині пішов двадцять другий рік, а наймолодшій дитині – тільки третій. Велика сім'я жила в нестатках, тому всі помисли господаря були лише про те, щоб якось прогодувати і одягнути дітей. Політикою не переймався. За таких обставин йому було не до політики.

Йшов 1949 рік. В ніч з 28 на 29 березня, десь коло одинадцятої години вечора, коли полягали спати, всіх розбудив крик російською мовою під вікном у Чупілів. Вимагали відчинити двері. Перелякана господиня Анастасія боялася відразу відчинити двері, та й не знала, що діється під хатою.

Але настійливі крики з вимогою відчинити двері, бо кинуть до хати гранату, опам'ятали Анастасію, і вона відчинила. До хати відразу полетіла граната, яка через мить вибухнула. Перелякана до смерті Анастасія вибігла на подвір'я, у хаті почало горіти. Мов з нори мишенята, почали вискакувати з хати діти. Але не всі. Найстаршій Ірині покалічило ноги – граната вибухнула якраз біля неї. Двадцятирічний Дмитро ще встиг винести на руках трирічного Іванка, який, весь закривавлений, несамовито кричав. Молодші діти Володимир, Ольга Марія і Катерина вибігли з хати самі. У той час по подвір'ю гасали солдати, щось викрикували, час від часу чулися постріли. Ніхто з сусідів не знав, що діється, тим більше не знали нічого і Чупілі. Дмитро знайшов перелякану маму під сусідньою хатою Миколи Дзюби і передав їй дитину. Він повернувся назад до хати, щоб винести з палаючої хати поранену сестру Ірину, але його туди уже не впустили, натомість почали гамселити прикладами автоматів по голові. Дмитро упав на пліт, на ньому завис, там його жорстоко били і уже, мабуть, мертвого ще й пристрелили.

Коли ми вмирали, нам дзвони не грали...

Трирічний Іванко, якому осколком гранати обірвало ручку в лікті і вона висіла лише на шкірі, несамовито кричав від болю на руках у матері. Через плач дитини Анастасію швидко знайшли і вчинили їй під хатою Миколи Дзюби, де вона скривалася, допит: скільки разів носила їсти "бандитам", кого переховувала і таке інше. Це добре чули сусіди Дзюби. Але на цьому енкаведисти не зупинилися. Вони, як і сина Дмитра, прикладами жорстоко побили Анастасію, а тоді застрелили. Під хатою Дзюбів заховалися і діти. Дочка Катерина рятувалася від енкаведистів під купою дров. Коли кати стріляли в маму, то поранили в ногу й Катерину, яку вони не побачили. Дзюби з жахом спостерігали через вікно усю цю картину, освічену пожежою. Побачивши, що коло вікна стоять люди, один енкаведист підняв автомат і намірився стріляти у вікно. На щастя, другий перешкодив йому, та все ж він встиг вистрілити, але уже поверх вікна.

Тим часом хата щораз більше розгоралася. Навколо неї бігали енкаведисти, час від часу лунали постріли. Хто міг туди підступити? До ранку згоріла хата і все бідненьке майно Чупілів, що було в ній, пішло з димом. Згоріла й стайня, корова, телиця та все інше, що було на господарстві. У хаті так і зосталася поранена Ірина, якій гранатою порозривало ноги. Решту докінчив вогонь...

А що з дитиною? Маленький Іванко голосно плакав коло мертвої матері з обірваною вибухом гранати ручкою. Але ніхто з сусідів не міг підступити і чимось допомогти, бо озвірілі кати ще грілися біля вогню. Поволі плач дитини стихав. Напівголий хлопчик, стікаючи кров'ю, на березневому холоді до ранку затих. Уже... навіки.

Дочка Чупілів Анна, якій ішов сімнадцятий рік, у той час не була дома – служила в одного господаря в тому ж Березові. Ранком вона прибігла до рідної садиби і побачила жахливе видовище. Анна почала ридати і питати в енкаведистів, за що вони вбили її брата. Енкаведист пригрозив Анні, що зараз її пристрелить, якщо вона не забереться звідси, доповнюючи погрозу брудною лайкою. Сумніватися щодо виконання погрози не доводилося.

Ще слід згадати, що поранену Катерину сусіди Дзюби все ж таки занесли до своєї хати, як могли перев'язали їй рану і трохи пізніше, таємно від енкаведистів, відвезли її фірою в лікарню до Хирова. Життя Катерині вдалося врятувати, лише втратила дуже багато крові.

Господар дому Михайло Чупіль у той час був у Хирові, де працював на пилорамі. Колись на роботу доводилося ходити пішки, бо транспорту для сполучення між населеними пунктами не було, тому він залишився там ночувати. Почувши про нещастя, Михайло на другий день прийшов до Березова і побачив згарище. Хати не було, дружина, сини Дмитро та малий Іванко мертві. А де інші діти? Коли він спитав офіцера, за що спалили його хату і вбили дружину та дітей, той почав кричати на Михайла, як вранці на Анну. Але Михайло уже не відступився. Тоді енкаведист йому пояснив, що тут, мовляв, було два бандити, і тому вони були змушені стріляти. Михайло знову спитав, чому озброєна група енкаведистів не стріляла в бандитів, а спалила його хату та повбивала дружину і дітей?! Але що вже міг зробити прибитий горем батько, коли у відповідь тільки чув: "Молчать, уходи отсюда". Щоправда, енкаведист уже не наважився серед білого дня стріляти в Михайла.

Господар Михайло Лукович Чупіль залишився сам зі своєю страшною бідою: без хати, з голими-босими нещасними дітьми, яких пізніше якось притулили до себе милосердні сусіди. Не було за що поховати загиблих.

Що ж сталося? Чому таке несподіване лихо впало на голови цієї родини, яка нікому ніколи і жодній владі не чинила зла, та й політикою не переймалася?

Як з'ясувалося, до Березова навідалася група енкаведистів, очолювана таким собі Дудіним. До речі, дописувач цього нарису у свій час ходив до школи з сином цього бузувіра в Старому Самборі, навіть збереглася шкільна фотокартка з першого класу. Дитина є дитиною, тому деколи цей хлопець любив похвалитися, що його батько "бйот бандітов". І набив – у Березові. Отже, ця група енкаведистів десь напилася горілки і, чи то озвірівши від неї, чи така їхня природа (друге ближче до істини, підсилене першим), вчинила жахливий злочин. Жодних повстанців тоді і близько там не було. Гадаєте, що хтось відповів за цей злочин? Аякже! Та ж свідків не те що не викликали, їх туди не допустили!

Як свідчить Анна Саган, дочка Михайла Чупіля, пізніше її загиблих родичів внесли у реєстр тих, хто загинув від рук "буржуазних націоналістів". Такий список красувався у березівському клубі. Воістину комуністичному цинізму нема меж! Чи не приклад це геноциду проти нашого народу? Невже не можна жінку з маленькою дитиною відрізнити від озброєного чоловіка? То хто ж бандити? Про це вже судити самим читачам. Та головне, що за цей злочин ніхто не поніс ніякої кари.

Не буду згадувати тут про Соловки і Норильськ, голодомори і репресії в Україні в тридцяті роки. Тільки в нас на Старосамбірщині таких злочинів можна налічити не один десяток, а очолює цей список зла комуністичного режиму сумнозвісна Саліна, де людей без слідства і суду вбивали мов худобу, навіть гірше, бо худобу вбивають для спожитку, а нещасних людей скидали в соляні шахти просто так, щоб знищити. Скільки їх там? Одному Ґосподу відомо. Усі ці жахливі злочини приховували від суспільства, але, за словами євангелиста Луки: "Немає нічого захованого, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається і не вийде наяв". І вчинив цей кривавий злочин росіянин Дудін!

А найвагоміша причина таких злочинів одна: винна в цьому та проклята система, нав'язана нам чужинцями, в якій ми жили, а також те, що ми не мали своєї незалежної держави, бо у своїй Незалежній Державі такі злочини безкарно уже не пройдуть!

P.S. Цей документальний історичний нарис я написав ще 1997 року. Мав на той час інформацію про трагедію, яка спіткала Чупілів, а щоб достеменно дізнатися правду про цю подію, я вирішив безпосередньо поспілкуватися зі свідком події Анною Саган, тобто з дочкою Михайла Чупіля, яка тепер проживала на батьківській садибі уже у своїй новозбудованій хаті. Подружжя Юліян та Анна Сагани мене зустріли з якоюсь недовірою, бо господарі дому ніяк не могли второпати, що я від них хочу почути і для чого. Адже я не міг нічим допомогти цій скромній, поважного віку, родині. Нарешті збагнувши, що я не байдужий до їхньої трагічної долі, обоє заговорили. Були і сльози жалю та душевного відчаю. Я, як міг, заспокоював обох і, звичайно, пояснив їм, що трагедія, яка спіткала їхню родину, повинна з часом бути висвітлена для нашого молодшого покоління з тією метою, щоб більше ніколи не допустити на нашій Землі кривавих злочинів, учинених чужинцями, подібних до трагедії в Березові.

На прощання Юліян Саган вийшов зі мною на ґанок, я подав йому руку і... несподівано для мене, Саган упав переді мною на коліна і намірився поцілувати мене в руку. Вражений таким вчинком Юліяна Сагана, я вихопив з його руки свою і ще раз почав пояснювати йому, що не можу нічим їм допомогти. Та Юліян Саган відповів, що вони з дружиною не ждуть від мене ніякої допомоги, лише сердечно вдячні мені – чужій людині, яка вперше в їхньому житті з щирим співчуттям зацікавилася трагічною долею їхньої родини. Сльози рясно котилися по зморщеному життям обличчі цього поважного віку чоловіка. І тут... Ми заледве не помінялися ролями.

ПАМ'ЯТЬ

МІСЦЕ ТРАГЕДІЇ: РУТЧЕНКОВЕ ПОЛЕ. ДОНЕЦЬК

Марія ОЛІЙНИК,
м. Донецьк

Донеччани вшановують пам'ять жертв політичних репресій на місці, про яке до 1989 року не можна було й згадувати. Хоча про поховання за високою загорожею на Рутченковому полі в тодішньому місті Сталіно знало багато донеччан, і в першу чергу тих, хто мешкав біля цього страшного місця. Вони чули, що тут ще з 1930 року й аж до приходу німців у 1941-му енкаведисти проводили розстріли "ворогів народу". Але люди не знали, що трагедія цього поля не обмежується, на жаль, такими "природними" для історії країни Рад нечуваними репресіями проти власного народу, репресіями, які були розв'язані диктатурою сталінського режиму. Продовжилась трагедія розстрілом поранених червоноармійців та дітей...

Вперше інформацію про масштабні поховання жертв комуністичних репресій на Рутченковому полі оприлюднили представники німецької окупаційної влади у 1941 році. Радянський Союз, у свою чергу, проголосив, що знайдені останки належать жертвам німецьких окупантів, які цинічно використовують "результати" власного злочину для проведення антирадянської пропаганди. Про те, що ці жертви – це злочин НКВС, було заявлено лише 1989 року.

23 жовтня 1941 року, через два дні після вступу німців у Сталіно, вони зігнали мешканців міста, дали їм лопати і наказали копати, щоб показати "результати" дій радянської влади. Німці повторювали: "Дивіться, це зробили не ми, це зробила ваша влада!". Очевидці того злочину розповідають, що, крім жертв політичних репресій, були й свіжі поховання. Вони побачили розстріляних у формі червоноармійців, деяких присипали ще живими разом з кисневими подушками, бинтами, милицями, пов'язками. Декого навіть не встигли закопати. Це були жертви злочину радянського воєнного командування. В насильницькій смерті жертв сумніватися не доводилося – методично прострілені черепи, величезна кількість розкиданих куль, червоноармійські документи. Свідки цих подій змогли опублікувати свої свідчення про цей військовий злочин тодішнього командування тільки через 48 років у декількох місцевих газетах.

Пам'ять народна, слава Богу, донесла до нас правду про розстріли на цьому місці, напередодні німецької окупації, військового шпиталю, що розташовувався в перші місяці війни в будівлі міської лікарні № 24, та учнів ФЗУ – дітей "ворогів народу", яких чи то не встигли, чи не захотіли евакуювати.

У червні-липні 1989 року учасникам розкопок цих поховань вдалося нарешті наблизитися до розгадки найжахливішої трагедії Рутченкового поля – знищення поранених військовослужбових та учнів ФЗУ – дітей "ворогів народу" в жовтні 1941 року, за декілька днів до окупації Сталіно нацистами. Дітей закопали у формі ФЗУ разом з валізами, в яких були їхні нехитрі пожитки, особисті речі. Очевидно, їх планували евакуювати, а коли не встигли, то холоднокровно розстріляли. Жодних документів в архівах про розстріл майже 500 поранених червоноармійців та дітей немає.

Але виникає питання, хто скоїв ці злочини? Руками яких катів знищені і поховані не по-християнськи, без домовин, у нас під ногами 80 тисяч жертв? І треба дати чесну відповідь. Не тільки представникам політичних і громадських організацій національно-демократичного спрямування та небайдужим, а в першу чергу – нашій владній державній донецькій еліті та тій політичній силі, яка стала правонаступницею вбивць.

Треба чесно сказати: це невинні ЖЕРТВИ ТОТАЛІТАРНОГО КОМУНІСТИЧНОГО РЕЖИМУ.

Здавалось, що з падінням комуністичної імперії, імперії зла, з проголошенням Незалежності України, ми розберемось у причинах та усвідомимо масштаби катастрофи. Не чуми, не світової пошесті, а гуманітарної катастрофи, скоєної руками тодішньої окупаційної влади над власним народом.

Необхідною умовою виконання цієї задачі є відновлення в повному обсязі пам'яті про більшовицький терор, той терор, який знищив десятки мільйонів життів українців, 80 тисяч жертв яких поховано тут, на Рутченковому полі, у Донецьку.

На жаль, системна дослідницька робота на Донеччині майже не ведеться, хоча і є великий інтелектуальний потенціал: інтелектуали з Донецького наукового центру Національної Академії Наук України, викладачі 32-х ВНЗ, 75 технікумів, та 100 ПТУ, педагоги та учні 1100 шкіл Донеччини могли би виконати цю нелегку, але таку потрібну роботу. Адже досі мільйони людей не знають, де зариті їхні батьки, діди і прадіди.

І тому сьогодні так важливо "очиститись" від символів комунізму, який знищив мільйони невинних людей, а не нав'язувати нам червоні прапори неіснуючої держави, під якими коїлися злочини проти людяності

Комуністичні символи – це символи вбивства, збереження яких є наругою над розстріляними і закатованими.

І цю роботу треба нарешті розпочати. Треба демонтувати пам'ятники ідолам комуністичного режиму, організаторам політичних репресій. Перейменувати топографічні об'єкти, названі іменами комуністичних катів. Треба представникам нашої влади припинити виступати в ролі охоронців і спадкоємців комуністичних символів. Незабаром – 20 років від розвалу тоталітарної совецької імперії, жертв якої ми сьогодні вшановуємо, а у нас на Донеччині й досі поклоняються колишнім лідерам доби соціалізму.

Якщо Україна хоче не на словах, а на ділі бути демократичною, то мусить якнайшвидше розпрощатись з тоталітарною символікою. Для цього варто насамперед розгорнути просвітницьку роботу. З цифрами і фактами в руках показати, скільки цими людожерами було знищено невинних людей. Треба проводити конференції на ці теми. Оголосити конкурси кращих пошукових робіт серед школярів, студентів, викладачів. А не вішати у владних кабінетах портрети Сталіна чи обзивати "подонками та виродками" тих, хто не сприймає червоного прапора. Ми всі зобов'язані запобігти реваншу, відродженню тоталітаризму.

Цього року вшанування жертв політичних репресій, жертв нерозкритого злочину радянського військового командування в жовтні 1941 року в місті Донецьку організовано за участю Донецької міської ради, Донецької обласної державної адміністрації та Кіровської районної ради м. Донецька.

За участю громадських організацій та нечисельних національно-демократичних партій на Рутченковому полі, біля пам'ятника жертвам політичних репресій, який відкрито в листопаді 2004 року, відбувся мітинг та панахида за загиблими під час Голодомору 1932–1933 років, репресованими та розстріляними пораненими червоноармійцями та учнями ФЗУ. Її традиційно відслужили священики УПЦ КП та УГКЦ без участі священнослужителів Московського патріархату.

Вшанування продовжились біля меморіальної дошки на приміщенні колишнього НКВС-КГБ (тепер приміщення Донецької музичної академії ім.С.Прокоф'єва), біля меморіальної дошки Героя України Василя Стуса на приміщенні філологічного факультету Донецького національного університету та біля каменю в Київському районі м.Донецька, де буде відкрито меморіал жертвам Голодомору в Донецькій області. Насамкінець відбувся поминальний обід для політв'язнів та учасників заходів.

Рутченкове поле – поле покаяння вже двадцять років у Незалежній Україні чекає на оприлюднення прізвищ похованих там невинних жертв.

Під час мітингу на Рутченковому полі

Біля меморіальної дошки на приміщенні колишнього НКВС-КГБ

Панахида біля пам'ятника на місці поховань жертв політичних репресій

Учасники мітингу-реквієму біля меморіальної дошки В. Стуса

НОВІ ВИДАННЯ

"ВІНОК ТЕРНОВИЙ" МИКОЛИ ОТТОВА

Про долю жінок писати складно, бо їхня жертовність, самовідданість, терплячість і мужність завжди, в усі часи, викликали повагу і здивування. Тим більше – про жінок, яким випало добровільно одягнути "вінок терновий" в один із найскладніших відрізків історії, коли багатьом із них довелося заради волі і незалежності України жертвувати життям, своїм материнством, пройти криваве пекло нелюдських знущань і поневірянь, щоб чесно і з гордістю дивитися в очі нащадкам та розповісти про ненаситні жорна сталінської машини, яка так продумано калічила молоді долі, витравлювала думки про свободу.

Миколі Оттову вдалося відтворити цей період визвольних змагань і показати його через призму пережитого нашої краянки, дубенчанки Антоніни Музурчук-Музики, тобто реальної особи, яка своїм життям засвідчує правдивість написаного і яка мріяла та боролася, як і її ровесники, щоб українці стали сильними духом, відстоювали собі волю і свободу, вірили і любили, жили гідно, як і належить нації, яка поважає себе.

Трепетно гортаєш сторінки доль співвітчизників, які наближали наше майбутнє. Вони постають із книги, мов живі. Бо вони – не вигадані. І варті того, щоб про них знали і пам'ятали..

Любов ПШЕНИЧНА, письменниця

Журі конкурсу короткометражних фільмів Каннського кінофестивалю на чолі з Мішелем Ґондрі присудило свою нагороду українці Марини Вроді за фільм "Крос", який також покажуть у рамках короткометражної програми Кінотавра, що відбудеться в Сочі з 4 по 11 червня.

НАША ВРОДА ПОКОРИЛА КАННИ

Український режисер Марина Врода отримала "Золоту пальмову гілку" на Каннському кінофестивалі

П'ятнадцятихвилинний фільм "Крос" – це спогади автора про заняття з фізкультури.

– Ми у школі бігали крос. Подумала про це глибше: що таке нормативи, в якій країні жили. Історія сучасна. Головного героя звуть "Самий смелый". У фільмі говорять не тільки російською. Це скоріше мова вулиць Києва. 13-річних підлітків просила нічого не грати, а вести себе як у житті. Для фінального кадру нам потрібні були трамваї. У Пущі-Водиці рейки прокладені лісом. Ми зупиняли трамвай і за 20 гривень перекривали рух на 15 хвилин. Пасажири не скаржилися, – розповідає Марина.

Стрічка "Крос" є спільним проектом України та Франції. Зйомки проходили у вересні минулого року і тривали менше тижня. Зайняті лише непрофесійні актори. Бюджет стрічки – 3,5 тисячі євро. Як зазначила сама режисер, половину суми вона надала з власної кишені.

"Коли мене запросили до участі в конкурсі, я не спала всю ніч і вирішила, що на моє рішення знімати фільми не вплине отримання або неотримання Пальми", – зізналася журналістам Врода, після чого пообіцяла, що вся Україна відзначить її премію виконанням національних пісень.

Марині Вроді – 29 років. Вона закінчила Національний університет імені Карпенка-Карого, факультет кінематографії, спеціалізація "Режисура художнього фільму". Її дипломна робота – короткометражка "Клятва", показана на кінофестивалі "Молодість". Крім цієї стрічки, Врода зняла фільми "Сімейний портрет", "Дощ", "Прости".

Нагадаємо, що Україна вдруге отримує нагороду у Каннах. Першим українцем, який здобув "Золоту пальмову гілку", був Ігор Стрембіцький. 2005 року він отримав цю нагороду за короткометражку "Подорожні".

Каннський кінофестиваль проходив цього року з 11 по 22 травня, головою журі був Роберт Де Ніро.

Власна інформація

НА ПІДТРИМКУ ВАСИЛЯ ШКЛЯРА!

Дорогі друзі!

Конгрес Українських Націоналістів дякує вам за ваші пожертви на підтримку Василя Шкляра!

Під час вручення народної Шевченківської премії письменнику у Холодному Яру громадськість ініціювала продовження збору коштів для письменника на екранізацію роману "Чорний ворон". Тож Конгрес закликає своїх прихильників долучитись до створення першого масштабного українського історичного фільму на основі роману "Чорний ворон".

Нагадуємо реквізити письменника:

Гривневий рахунок:

Банк одержувача: АТ "Єврогазбанк"

МФО 380430

Код за ЄДРПОУ 1878817350

Рахунок 262035017040

Призначення платежу: поповнення поточного рахунку (або Благодійний внесок), Шкляр Василь Миколайович. Без ПДВ.

Валютний рахунок:

Payment in USD in favor of a client EUROGASBANK, Kyiv, Ukraine

BENEFICIARY: (ОДЕРЖУВАЧ)
NAME SHKLYAR VASIL' MIKOLAJOVICH
ACCOUNT 262035017040

BENEFICIARY'S BANK: (БАНК ОДЕРЖУВАЧА)
EUROGASBANK
Kyiv, Ukraine
SWIFT CODE: EURGUAUK

PAY THROUGH CORRESPONDENT BANK IN UKRAINE: (БАНК-КОРЕСПОНДЕНТ В УКРАЇНІ)
PJSC 'VTB BANK'
Kyiv, Ukraine
SWIFT CODE: VTBRUAUK
CORRESPONDENT ACCOUNT OF EUROGASBANK WITH PJSC 'VTB BANK' 16002010006917

PAY THROUGH INTERMEDIARY BANK IN USD (БАНК-ПОСЕРЕДНИК):

Bank of New York Mellon,
New York, USA
SWIFT CODE: IRVTUS3N
CORESPONDENT ACCOUNT OF PJSC 'VTB BANK'
WITH Bank of New York Mellon: 8900222832

Призначення платежу:

1. валюта, одержана з-за кордону від юридичної особи-нерезидента як оплата праці, премії, призи, авторські гонорари, відшкодування заподіяної шкоди, страхове відшкодування, аліменти;

2. валюта, одержана з-за кордону від фізичної особи-нерезидента як допомога родичу.

Призначення можна набирати англійською мовою або латиницею.

Якщо сума прийде без призначення платежу, то банк візьме від клієнта відповідну заяву (стандартну форму).

СПІВЧУВАЄМО

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА МАШТАЛЕРА

Вже 40 днів минає, як на 69-му році життя відійшов у вічність вірний син України, член ОУН(б) Володимир Машталер. Під тужливі переспіви гуцульських трембіт на Вічевому майдані патріотична громадськість м.Коломиї та Коломийщини прощалася з уродженцем Волині.

Дитячі та юнацькі роки В.Машталера пройшли на Львівщині в м.Сокаль, куди переїхали проживати батьки Петро та Катерина. Після закінчення Дніпропетровського гірничого інституту працював Володимир на шахтах м.Червонограда, начальником гірничого цеху Коломийського заводоуправління будматеріалів, головним інженером Загайпільського сірчаного рудника.

1988 року брав активну участь у створенні Коломийського культурологічного товариства "Поступ" та міськрайонної організації Товариства української мови ім.Т.Шевченка "Просвіта". Володимир Машталер був першим головою Коломийської міськрайонної організації Народного Руху України, делегатом Установчих зборів Руху в м.Києві. В 1993 році створює Коломийську міськрайонну організацію Конгресу Українських Націоналістів.

1990 року Володимир Машталер обирається міським головою Коломиї. В перший рік свого правління він з командою однодумців очищає Коломию від московсько-більшовицьких пам'ятників ідолам тоталітарної системи. Змінюються назви вулиць і площ покутської столиці. Коломия знову стає писанковим українським містом.

Очоливши делегацію переговірників до військових генералів Громова та Чичеватова, славної пам'яті Володимир Машталер на правах господаря українського міста змушує їх забрати з Коломиї штаб ракетної дивізії. В залишених окупантами приміщеннях розміщується Коломийсько-Чернівецька єпархія УГКЦ, відроджена Коломийська гімназія, медичне училище, Народний дім...

А ще в перші роки правління В.Машталера в Коломиї було проведено Всеукраїнський Собор Духовної Республіки, відкрито пам'ятники Тарасові Шевченку та в дні московського путчу 1991року – Степанові Бандері.

Славної пам'яті Володимир Машталер був наділений Господом талантом безкорисливої, жертовної любові до рідної землі. Він був першим серед перших борців за українську Україну. Його арештували, судили, штрафували. Погрожували йому і родині. Але він не похитнувся, не зійшов з обраної дороги, бо він був Українським Націоналістом. Поруч з ним і за його спиною не було страшно тим, хто в кінці 80-х років минулого століття став до боротьби за відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

Серед іншого, про це в прощальному слові 18 квітня 2011 року промовляли: владика Коломийсько-Чернівецької Єпархії УГКЦ Микола Сімкайло, від перших рухівців – Богдан Волошинський, депутат обласної ради – Ольга Бабій, член Проводу МО КУН Любомир Грабець, голова Проводу Ів.Франківської ОО КУН Богдан Борович. На руках друзів, серед містам Коломиї було доправлено тіло покійного до Свято-Михайлівської церкви. А після – на місце останнього спочинку біля могили Січовим Стрільцям, на подвір'ї церкви Благовіщення Пресвятої Богородиці.

Низько кланяємося і висловлюємо співчуття матері та дружині, яких залишив у смутку В.Машталер. Сумуємо разом з трьома синами і дочкою покійного та їхніми сім'ями.

Нехай буде пухом українська земля Тобі, наш друже!

Вічная слава і вічная пам'ять, дорогий побратиме!

Коломийські міський та районний Проводи КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 11 000 прим.
Ціна договірна